

Børnene. Han fik en Husholderske, der bedrog ham; han havde for øvrigt heller ikke Raad til at have Husholderske, og det var ogsaa vanskeligt at faa fat i en saadan. Han henvendte sig saa til Værgeraadet, men han kunde ikke faa det til at skride ind, fordi han var en god og omhyggelig Fader, der nærede stor Kærlighed til sine Børn. I sin Nød spurgte han mig: Sig mig, hvad skal jeg gøre for at faa Værgeraadet til at tage sig af de ulykkelige Børn, for det er dog meningsløst, at en daarlig Person, en Drukkenbold for 2—5 Kr. om Maanedene kan faa et Barn anbragt paa et Børnehjem, medens jeg, der kan skaffe mig Arbejde og gerne vil arbejde, ikke kan faa mine Børn anbragt uden at gaa til Fattigvæsenet. Man kunde have fortalt ham, hvorledes han skulde bære sig ad, men det gør man selvfølgelig ikke, fordi den Vej, som fører indenfor Værgeraadets Rammer, ikke er anbefalelsesværdig for hæderlige Folk.

Naar Forholdene er saa fortvivlede, bør der snarest muligt foretages en Revision af disse Bestemmelser. Hvad jeg her har sagt, kan dokumenteres, og enhver, der har haft med Værgeraadenes Virksomhed at gøre, vil sikkert vide, at saaledes kan Forholdene forme sig.

Ogsaa ved Optragelsesinstitutioner, der henhører under Børnelovene, er der noget galt. Den Bestemmelse, at et ungt Menneske kan tages i Varetægt indtil det 18de eller 21de Aar, medfører, at mange hellere vil straffes end komme ind under Værgeraadsinstitutionens Forsorg og blive anbragt paa Optragelseshjem eller Optragelsesanstalter. I de sidste Dage har der i Aarhus været et Par Tilfælde, som paa en uhyggelig Maade illustrerer dette. En ung Pige er gentagne Gange løbet fra et Optragelseshjem i Byens Nærhed — den ene Gang sprang hun ud fra et Vindue i omtrent 2den Sals Højde, hvad hun mærkværdigt nok kom godt fra. Hun erklærer standhaftig, at hun ikke under nogen Omstændighed vil lade sig anbringe paa Optragelseshjemmet, hun vilde hellere straffes, det ved hun faar Ende, og hvad dermed følger, tager hun intet Hensyn til. Og den Slags Tilfælde er der mange af. Grunden er ikke, at det paagældende Optragelseshjem er daarligt, eller at de unge Mennesker lider ilde der. Hun erklærer selv, at hun har ikke noget at klage over, at hun fik Mad endogsaa den Gang, hun, forkommen efter Flugten, blev bragt tilbage. Men Udsigten til at skulle opholde

sig der til sit 18de eller 21de Aar bevirker, at hun foretrækker Straf eller hvad som helst andet fremfor Opholdet der. Her trænges der til en Ændring, ellers faar disse Anstalter ikke den Betydning, som de skulde have.

Paa Foranledning af det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) rejste der sig her i Forgaars en Diskussion om, hvor de sletteste Boliger fandtes, i Byen eller paa Landet. Jeg skal ikke blande mig i denne Diskussion. Enhver ved sikkert Besked med, hvilke Herregaardshuse, Lejehuse og Karlekamre der findes paa Landet, og hvis ikke, kan man læse Beretningerne fra den i sin Tid rejsende Tyendekommission. Under denne Debat forleden blev det nævnt, at de jyske Husmandsforeninger har nedsat et Udvalg, „Børnenes Værn“, som har til Opgave at tage sig af Børn og unge Mennesker, som lider ilde i deres Pladser omkring paa Landet. Denne Institution fortjener Husmændene Tak for at have oprettet, og Formanden for dette Udvalg fortjener den største Tak fra alle humanitæts-tænkende Mennesker for det store, uegennyttige og langt fra behagelige Arbejde, som han har paataget sig. Jeg vil meget anmode Regeringen og alle om at støtte dette Husmandsudvalg i denne vel-signelsesrige Virksomhed; det er nemlig ikke altid, at dette Udvalg har mødt Støtte eller Sympati fra Ministres Side. Man har tværtimod hos Autoriteterne sporet en vis Tilbøjelighed til at modarbejde, for ikke at sige forfølge, dette Udvalg. Mod Formanden for Udvalget, P. Hermansen i Klejtrup, verserer der i Øjeblikket en Sag, der er beordret rejst af den højtærede Kirkeminister, uden at Sagsøgeren selv har ønsket, at den skulde rejses. Jeg beklager i høj Grad dette. Der er ikke alene beordret Sagsanlæg, men naturligvis ogsaa givet fri Proces, og nu skal Domstolene altsaa til at bedømme og afgøre disse Forhold, og saa skal det nok blive godt. Det forekommer mig, at i saadanne Tilfælde burde den højtærede Kirkeminister, som dog baade har Biskopper og Provster og ogsaa andre til Raadighed, først lade Sagen nøjere undersøge; derefter kunde der saa, hvis der var Grund til det, rejses Anklage ved Domstolene med fri Proces, og hvad dertil hører. Domstolene egner sig efter min Opfattelse ikke til at afgøre den Slags Ting; det er de slet ikke baserede paa. En tidligere Justitsminister her i Landet har sagt, at den danske Retspleje er den raadneste i hele Verden, og den samme Retspleje har